

Évszakok (versciklus)

Egy napon
majd arra ébredek,
hogy átölelnek a fák,
amit tőlem tanultak.

Nemcsak
a szél bírta őket szóra,
dermesztő hidegben
táncot ropva.

Tavasza, nyár, ősz, tél,
hangulata leszek,
cigánylelkem bálterme,
harmónia, teljesség felé -

Egy napon.

*

A nyár és az ősz
egymáshoz simulva,
csodálatot teremtve
végnek és kezdetnek,
tudatomban ismét zűrzavart
keltenének egy köztes időben,

de én napok,
hetek bűvöletében
már nem tévesztem szem elől
az éveimet számláló,
itt-ott szemét felvillantó,
tetszetősen kacsingató időt.

*

A nyár is meghal.
Hagyatékát az őszre bízza.
Mi emberek, a fák alatti
padokon szerelmet
vallunk egymásnak.
Eszünkbe sem jut,
hogy részesei vagyunk
az elmúlásnak...

*

Az eke elkerülte
az árva búzavirágot.

Kékje szebb.
Az égbolt közelebb ereszkedett hozzája.

A kenyér az asztalon ünnep.
Ő lehet fejfája e történetnek.

*

Siető pillanat ágára
énekes madár száll.

Zúzmara virágok nyílnak
az otthon ablakán.

Talán ilyen tájt
szült meg anyám.

Csonttá fagyott hó hangja vagyok.
Éjjeli álmomban tél a nevem.

*

Eljött az idő,
amit reménybe
csomagolunk
és szentestén a
a karácsonyfa
alá tesszük.

Ragyogó
égboltú ház.
Csillagruhába
öltözik lelkünk,
s e tájt nincsen
hazátlan cigány.

A teremtés tökéletes
fájdalma vagyunk -
örök alázattal.

*

Karácsony előtt
vágyaikat a cigánygyerekek
a világ ablakán -
leheletükbe rajzolják.

Képzeletük örök.
Kitekingető gyermekjáték.
Végtelen keretben.

*

Karácsony vagyok álmaimban,
s szívem ágait cigánygyerekek
díszítik reményből kötözött,
aranszínű szaloncukorral.

Uram, ki vagyok én,
ha igazágtalan jelenben élek,
szegényes örömeimért ítél az ember,
s reggelente kivégez?

Adj nekem meseországot.
Örök gyermektudatot.
Végtelen nevetést.
Igaz karácsonyt!

*

Életkezdet hírnöke,
egy mezítelen faág
nedvdús rügye lehetnék.
Egy teljes nyár
mérhetetlen szépe.

Ősz végén tébolyító,
színes falevél,
gyönyört keltő elmúlás,
a tudat súlytalan -
végtelen világában...